

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. J. S. a JUDr. D. S., obaja bytom K., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 359/2009-170 z 29. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PaedDr. J. S. a JUDr. D. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2010 doručená sťažnosť PaedDr. J. S. (ďalej len „sťažovateľ“) a JUDr. D. S. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja bytom K., ktorou namietali porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 359/2009-170 z 29. januára 2010.

Ústavný súd pre úplnosť podotýka, že na telefaxové podanie sťažovateľov v tejto veci doručené ústavnému súdu 9. apríla 2010 neprihliadol, pretože v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 tretej vety Občianskeho súdneho poriadku (ktoré je potrebné primerane použiť aj v tomto konaní) podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Následné podanie sťažovateľov doručené ústavnému súdu 12. apríla 2010 nemožno považovať za originál telefaxového podania, pretože sa s ním nezhoduje (ide o rozšírené a doplnené podanie). To viedlo k tomu, že ústavný súd na telefaxové podanie neprihliadol a zaoberal sa iba sťažnosťou sťažovateľov doručenou ústavnému súdu 12. apríla 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 1340/1998 sa JUDr. V. Š., K. (ďalej len „žalobca“), žalobou domáhal vydania rozsudku nahradzujúceho prejav vôle sťažovateľov ako žalovaných na uzavretie kúpnej zmluvy. Okresný súd na základe podania sťažovateľky uznesením z 29. júla 2009 konanie vedené pod sp. zn. 20 C 1340/1998 prerušil do právoplatného skončenia inej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 24 C 151/2009, predmetom ktorej bola určovacia žaloba. Okresný súd prerušenie konania odôvodnil tým, že v konaní sp. zn. 24 C 151/2009 sa rieši otázka významná pre rozhodnutie, t. j. určenie absolútnej neplatnosti listiny, ktorú žalobca predložil ako dôkaz na osvedčenie svojho právneho nároku o povinnosti sťažovateľov uzavrieť s ním kúpnu zmluvu.

Proti rozhodnutiu okresného súdu o prerušení konania podal žalobca odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 3 Co 359/2009-170 z 29. januára 2010 napadnuté rozhodnutie zmenil a návrh sťažovateľov na prerušenie konania zamietol.

Podľa názoru sťažovateľov krajský súd svojím rozhodnutím porušil ich základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodnili takto:

«1. V napadnutom uznesení odvolací súd tvrdí, že :

„Dôvodom na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm., b/ O. s. p, je skutočnosť, že rozhodnutie vo veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť“.

... Okresný súd Košice I. vo svojom uznesení z 29. 07. 2009 o prerušení súdneho konania... žiadny takýto dôvod neuvádza. Okresný súd Košice I., dôvodí prerušenie súdneho konania takto: „Podľa ust. § 109 ods. 2, písm. c/ O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.“

Právne závery odvolacieho súdu v tejto časti sú zmätočné, odporujú § 132 O. s. p. o hodnotení dôkazov.

2. Zamietnutie nášho návrhu na prerušenie súdneho konania, odvolací súd odôvodnil: „Otázka platnosti zmluvy, ktorá bola ako listinný dôkaz predložená v konaní č. 20 C 1340/98..., je otázkou, ktorú konajúci súd nielenže je oprávnený riešiť, ale je povinný ju riešiť v rámci konania a dokazovania“.

... „To, ktoré skutočnosti konajúci súd nie je oprávnený riešiť ako otázky predbežné, je uvedené v ust. §135 ods. 1 O. s. p., hodnotenie listinného dôkazu, konkrétne zmluvy o budúcej zmluve z hľadiska jej platnosti, je oprávnením konajúceho súdu v sporovom konaní“.

... Odvolací súd sám nepostupoval tak ako to v napadnutom uznesení... uvádza.

Postupom odvolacieho súdu nám bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom a boli porušené naše práva... a na rovnaké postavenie tak ako to upravuje § 18 O. s. p...

Odvolací súd otázku nášho naliehavého právneho záujmu neskúmal, ani nehodnotil.

3. Súdny, tak prvého ako aj druhého stupňa... svojím postupom... naše vlastnícke práva k nehnuteľnostiam... už raz obmedzili na návrh žalobcu a zakázali nám ich zaťažiť, scudziť a zriaďovať k nim záložné práva... Pritom súdy neskúmali ani platnosť, alebo neplatnosť listiny, ktorú žalobca ako dôkaz predložil a nepožadovali po ňom ani to, aby im osvedčil, že jeho tvrdenie o zaplatení sumy... na reštitučný účet Ministerstva financií SR - titulom vrátenia kúpnej ceny za vydanú nehnuteľnosť, je v skutočnosti pravdivé. A nám ako žalovaným ani nedali možnosť vyjadriť sa k tomu...

4. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd uvádza: „Vo veci vedenej pred Okresným súdom Košice I., č. k. 20 C 1340/1998 sa žalobca domáha proti žalovaným uloženiu povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu na základe tej skutočnosti, že:

- nebohá R. S., po ktorej sú žalovaní závetnými dedičmi, uzavrela 2. 12. 1992 so Žalobcom zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorou sa zaviazala predať žalobcovi „v prípade úspechu v spore“ nehnuteľnosti vedené v KN na LV...

Namietame:

- Súdny spis žiadnu zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorá by spĺňala zákonom predpísané náležitosti... neobsahuje

- Naša právna predchodkyňa so žalobcom žiadnu zmluvu ani neuzavrela.

- O tom svedčí aj súdny spor vedený podľa návrhu manželky žalobcu č. k. 17 C 1592/98

Text, ktorý odvolací súd v uznesení uviedol... ako „v prípade úspechu“... listina predložená žalobcom absolútne neobsahuje.

Odvolací súd tak nahradil chýbajúcu podstatnú náležitosť „údajnej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve“...

Listinu, predloženú súdu ako dôkaz, vyhotovil žalobca s inou... osobou v jedinom prvopise, ktorý vlastní on sám. Do tejto listiny, pod text, ktorý skoncipovali a dali ho podpísať našej právnej predchodkyňi 2. marca 1992..., mohol žalobca ľubovoľne dopisovať a meniť jeho obsah. To sa aj stalo... Ani jeden zo súdov, ktorý obmedzil naše vlastnícke práva k nehnuteľnostiam... nemal poznatky o čase, kedy žalobca svojvoľne menil obsah listiny bez toho, aby o tom naša právna predchodkyňa vedela. Žalobca mohol v priebehu obdobia od 2. 03. 1992 do decembra 1998 do listiny kedykoľvek a čokoľvek dopisovať a ľubovoľne meniť jej obsah...

Namietame, že ani jeden zo súdov nekonal o našich námietkach týkajúcich sa absolútnej neplatnosti závetu manželky žalobkyne z roku 1993 v súdnom spore 17 C 1592/98 pred Okresným súdom.

Predseda senátu odvolacieho súdu bol riadne oboznámený s tým:

a/ že manželka žalobcu v konaní pred OS Košice II. 17 C 1592/1998 uplatnila nárok na tie isté nehnuteľnosti... ako žalobca v konaní 20 C 1340/98 pred Okresným súdom Košice I,

b/ že žalobca bol svedkom tvrdení žalobkyne o duševnej nespôsobilosti našej právnej predchodkyne zriadiť v náš prospech závetu o nehnuteľnostiach..., aby nehnuteľnosti nadobudla titulom závetu z roku 1993 jeho manželka...

Obmedzovanie našich vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré sme mali nadobudnúť dňom poručiteľkinej smrti 17. 08. 1998 trvá 12 rokov a nám spôsobované škody značného rozsahu.»

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že krajský súd svojím uznesením č. k. 3 Co 359/2009-170 z 29. januára 2010 porušil ich základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal ho k náhrade trov, ktoré im vznikli v súvislosti s konaním pred ústavným súdom. Zároveň sa domáhali priznania im finančného zadosťučinenia v sume 6 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľov zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 359/2009-170 z 29. januára 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich náleзоch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Krajský súd napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie okresného súdu, ktorým bolo konanie sp. zn. 20 C 1340/1998 prerušené, a rozhodol tak, že návrh sťažovateľov (resp. sťažovateľky) na prerušenie konania zamietol.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil takto:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa rozhodol, že konanie sa prerušuje do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C/151/2009.

Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáha vydania rozsudku, nahradzujúceho prejav vôle žalovaných ako predávajúcich na uzavretie kúpnej zmluvy. Žalovaná v 2. rade navrhla dňa 18. 5. 2009 súdne konanie pod sp. zn. 20 C 1340/1998 prerušiť do právoplatného rozhodnutia súdu o určovacej žalobe vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 151/2009. Poukázal na ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Uviedol, že v konaní pod sp. zn. 24 C 151/2009 sa rieši otázka významná pre rozhodnutie súdu, čiže určenie absolútnej neplatnosti listiny, ktorú žalobca predložil súdu ako dôkaz v právnej veci sp. zn. 20 C 1340/1998 na osvedčenie svojho právneho nároku o povinnostiach žalovaných uzavrieť s ním kúpnu zmluvu o nehnuteľnostiach...

Proti uzneseniu podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho vecného a právneho posúdenia veci. Odvolateľ poukázal na to, že skutočnosť, či listina zo dňa 15. 3. 1992 (zmluva o budúcej zmluve) je platným alebo neplatným právnym úkonom, má súd prvého stupňa skúmať ako predbežnú otázku v tomto konaní. Žaloba zo dňa 20. 12. 1998 na základe ktorej sa žalobca v tomto konaní domáha uloženia povinnosti uzavrieť zmluvu je žalobou na plnenie. Žaloba žalovaných, ktorou sa v konaní pod sp. zn. 24 C 151/2009 domáhajú absolútnej neplatnosti právneho úkonu je žalobou určovacou. Poukazuje na charakter určovacej žaloby a jej funkciu. Podľa názoru odvolateľa konanie, vedené pod sp. zn. 20 C 1340/1998 o uloženie

povinnosti uzavrieť zmluvu tvorí prekážku litispendencie pre konanie vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 151/2009.

Žalovaní v 1. a 2. rade navrhli uznesenie potvrdiť. Poukazujú na to, že podľa ich názoru súd v rámci konania o nahradenie prejavu vôle, nemôže dôsledne preskúmať, otázky, ktoré sú predmetom konania vo veci 24 C 151/2009.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 1340/1998 sa žalobca domáha proti žalovaným uloženia povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu na základe tej skutočnosti, že nebohá R. S., po ktorej sú žalovaní závetnými dedičmi, uzavrela dňa 2. 12. 1992 so žalobcom zmluvu o budúcej zmluve, ktorou sa zaviazala predať žalobcovi, v prípade úspechu v spore nehnuteľnosti vedené v katastri nehnuteľnosti na LV... katastrálne územie K. ... za kúpnu cenu 500.000,- Sk.

Žalovaní v priebehu celého konania a to už pri svojom prvom úkone, ktorým bolo stanovisko k žalobe namietali okrem iného platnosť právneho úkonu a to zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 2. marca 1992. Rovnako neplatnosť tohto právneho úkonu namietali žalovaní v písomnom podaní zo dňa 17. 3. 2008 (č. l. 84 spisu).

Dôvodom návrhu žalovaným na prerušenie konania je skutočnosť, že dňa 30. 4. 2009 na základe návrhu žalovaných v 1. a 2. rade bolo začaté súdne konanie pod sp. zn. 24 C 151/2009 na Okresnom súde Košice I. vo veci určenia absolútnej neplatnosti listiny, ktorá bola predložená ako dôkaz k právnej veci sp. zn. 20 C 1340/1998 na osvedčenie jeho právneho nároku.

Dôvodom na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. je skutočnosť, že rozhodnutie vo veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť.

Otázka platnosti zmluvy, ktorá bola ako listinný dôkaz predložená v konaní pod sp. zn. 20 C 1340/1998 je otázkou, ktorú konajúci súd nielenže je oprávnený riešiť, ale je ju povinný riešiť v rámci konania a dokazovania.

To, ktoré skutočnosti konajúci súd nie je oprávnený riešiť ako otázky predbežné, je uvedené v ust. § 135 ods. 1 O. s. p.. Hodnotenie listinného dôkazu, konkrétne zmluvy

o budúcej zmluve z hľadiska jej platnosti, je oprávnením konajúceho súdu v sporovom konaní.

Súd v sporovom konaní vykonáva dokazovanie v súlade s ust. § 122 a nasledujúcich O. s. p. a vykonané dôkazy hodnotí spôsobom uvedeným v ust. § 132 a nasledujúce O. s. p.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o prerušení konania z dôvodu, že prebieha iné konanie, ktorého je predmetom konania - zmluva, z ktorej vyplýva nárok žalobcu v prejednávanej veci pod sp. zn. 20 C 1340/1998 je vecne nesprávne a návrh na prerušenie konania nie je dôvodný.

Preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 220 O. s. p. zmenil a návrh na prerušenie konania zamietol.“

Podstata sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľov s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozhodnutie prvostupňového (okresného) súdu o prerušení konania v právnej veci sťažovateľov tak, že ich návrh na prerušenie konania zamietol. Sťažovatelia argumentovali, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nezákonné.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol skutočnosti, pre ktoré návrh sťažovateľov na prerušenie konania zamietol. Citoval ustanovenia príslušného procesného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku), ktorými sa pri svojom rozhodovaní spravoval a ktoré na vec aplikoval. Stručne a jasne ozrejmil, v čom videl nesprávnosť záverov okresného súdu, pokiaľ konanie prerušil. Odvolací súd vychádzal z toho, že okresný súd môže a musí relevantne preskúmať platnosť zmluvy, ktorá mu bola ako listinný dôkaz v konaní predložená. Preto dôvod, pre ktorý by malo byť konanie prerušené, nebol naplnený.

Nezávislý súd je oprávnený a zároveň i povinný zodpovedne zvážiť, aký procesný postup má v konkrétnom prípade zvoliť. Nie je vecou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, aby do právomoci všeobecných súdov takto ingeroval.

Ústavnému súdu neprislúcha akokoľvek spochybňovať procesný postup krajského súdu, ktorý bol oboznámený s okolnosťami prípadu, a už vôbec mu neprináleží meniť jeho, síce stručné, ale napriek tomu z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné a dostatočne odôvodnené závery, ktoré sú výrazom jeho nezávislého rozhodovania. V zásade by takto bol ústavný súd v pozícii ďalšej prieskumnej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, čo by bolo v rozpore s ústavným vymedzením jeho kompetencií, a v danom prípade navyše v situácii, keď vo veci nie je ešte meritórne rozhodnuté.

Ústavný súd dospel k záveru, že z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu sú zrejmé dôvody, na základe ktorých ako odvolací súd dospel k záveru o nesplnení podmienky na prerušenie konania, pričom tieto dôvody nemožno považovať za odporujúce pravidlám logiky alebo ich označiť v inom smere za excesívne.

Napokon treba pripomenúť, že uznesenie o prerušení konania je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil, že by postup krajského súdu v okolnostiach danej veci ani jeho uznesenie sp. zn. 3 Co 359/2009 z 29. januára 2010 signalizovali príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv sťažovateľov.

Postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny tak, ako to vo svojej sťažnosti tvrdia sťažovatelia (žiadali prijať sťažnosť „*pre arbitrárne nezákonné rozhodnutie odvolacieho súdu*“). Krajský súd v danom prípade neporušil označené práva sťažovateľov nesprávnou, príp. svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Záver o zjavnej neopodstatnenosti platí, aj pokiaľ sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia nepredložili vo svojej sťažnosti žiadne argumenty, ktoré by čo i len náznakom svedčili o možnom porušení základných práv zaručených v označených článkoch ústavy, nemožno ich vyvodiť ani z obsahu podanej sťažnosti. Sťažovatelia neuviedli, v čom malo spočívať porušenie rovnosti ich postavenia v odvolacom konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), a rovnako tak neuviedli ani to, v čom malo spočívať porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v rámci druhostupňového konania a rozhodnutia. Sťažovatelia dokonca ani neuviedli, ktoré konkrétne právo z katalógu základných práv upravených v čl. 48 ods. 2 ústavy (základné právo na verejné prerokovanie vecí, základné právo na bezprietahové

konanie, základné právo na prerokovanie veci v ich prítomnosti, základné právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a pod.) malo byť označeným uznesením krajského súdu porušené. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2010